

Заповѣдта са извърши въ едно мигване, и съюзниците като засукахъ надѣсно влѣзохъ въ друга една улица; но на зла честь тя са случи да нема изходъ. Въ тѣзи прочее кошара, дѣто са натрупа ечката съюзническа войска, сѣко противеніе бѣше напраздно; надѣждата бѣше исчезнала. защото побѣгването бѣше станало невъзможно, и побѣдата на Переса пълна.

И съ сичко че той са отнесе съ поголѣма умѣренность отъ колкото можаше да са предположи у единъ побѣдителъ, който са намѣрва въ упоеніето на триумфа си; може бы еще и затрудненіето да запрети толкови плѣнници, подѣйствува тоже на великодушіето му за да ги пусне. Той отведе прочее въ плѣнъ само Пикильо и Петралби, а сичкытъ други проводи у дома имъ. А онѣзи които немахъ домъ остави свободны на улицытъ.

Цѣлѣта на сотника бѣше да заведе той самъ двамата млади предводители на размирството въ здраво мѣсто; но деньтъ бѣше на мръкване, и по сичкыи градъ са чуваше екътъ отъ трѣбытъ и тѣпанытъ.

Царьтъ са готвѣше да влѣзе презъ нощта, и сотникътъ са принуждаваше да отиде на Таконера за да нареди четата си. И тѣй Пересъ заповѣда на двама отъ войницытъ си да заведѣтъ плѣнницытъ въ гостинницата му и да ги заключѣтъ въ праздныя земникъ, който бѣ назначилъ нарочно за туй, и да са върнѣтъ поскоро за да са намѣрѣтъ на мѣстото отъ дѣто щѣше да мине Негово Величество.

Като приехъ инструкціи на началника си и са обѣщахъ да ги изпълнѣтъ точно и безъ забава, двамата войници заминѣхъ съ плѣнницытъ като общавахъ да изпълнѣтъ вѣрно посланіето си.

Между туй двамата ни герои навыты, но безъ да изгубѣтъ дързновеніето си, вървѣхъ мълчеливы, но са спогледвахъ често, което значеше «що да правимъ? какво ще станемъ? какъ да са отървемъ?» Но Пикильо, — трѣба да му отдадемъ право — не мисляше за себеси, сичкото му помышленіе бѣ да отърве другаря си. И съ сичко че не бѣ лишенъ ни-